

Új év – új kezdet

Molnár Csaba Bertalan, a tapolcai református gyülekezet lelkipásztorának igehirdetési vázlata

Textus: „Amikor bemegy arra a földre, amelyet neked ad örökségül Istened, az Úr, birtokba veszed és letelepszel rajta, akkor mindenből, amit behordasz a földedről, melyet Istened, az Úr ad neked, vedd a föld termésének legjavát, tedd egy kosárba, és menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakjék a neve. Menj el a paphoz, aki abban az időben szolgálatban lesz, és ezt mondd neki:

- Vallást teszek ma az Úr, az én Istenem előtt, hogy bejöttem arra a földre, amelyről megesküdött az Úr atyáinknak, hogy nekünk adja. A pap vegye el kezedből a kosarat, és tegye le, Istenednek, az Urnak oltára elé.” (5Móz 26,1-4)

A felolvasott ige kontextusában Izrael népe fordulóponton áll: készülnek átkelni a Jordánon, bemenni az ígéret földjére, Isten pedig utasításba adja az első zsenge törvényét. A hívő izraelita le kellett, hogy tegye termésének legjavát, „zsengejét” az Úr oltárára.

A gesztus értelme kettős: egyrészt emlékeztet, hogy minden áldás Isten kezéből jön, másrészt hűbéresi nyilatkozat, vallástétel amellel, hogy elfogadja életén az hatalmát és uralmát (ahogy ma is mindenkinek, ha átlép egy államhatárt, el kell fogadnia az ottani állam rendjét, alkotmányát, ha annak „áldásaiból”, jótéteményeiből részesülni akar).

Az első zsenge ünnepe hagyományosan még a peszachi ünnepi napokra esik, az egyiptomi kivonulás ünnepére, a szombat utáni napra (3Móz 23,11). A Krisztus-esemény csodálatosan értelmezi át számunkra az ünnep lényegét. Hiszen az apostol egyrészt tud a Krisztusról, mint értünk feláldozott peszachi bárányról (1 Kor 5,7), másrészt tud a feltámadt Krisztusról, mint az elhunytak zsengejéről, akinek testvérei vannak és testvérei lesznek (1 Kor 15, 20).

Azon a nevezetes mindent megváltoztató szombat utáni napon maga Isten vette magára ezt a törvényt: bemutatta a maga első zsengejét, magát a feltámadt Krisztust a világ üdvösségét.

De ettől még maga az első zsenge törvénye minket éppúgy kötelez, csak másként. Ha elfogadtad Isten első zsengejét, és be kívánsz lépni itt, e földön Isten országába, annak alkotmánya számodra kötelező. Nem toporoghatsz a Jordán partján, hanem át kell lépned, újjászületett életedet le kell, hogy tedd a szolgálatban lévő Főpap, Krisztus elé. Tőle meg kell kapni, és neki visszaadni, hogy Ő szentelje meg azt.

Ma, újév napján mi is fordulóponton állunk. Beléptünk az újba, de valóban új lesz-e számunkra, vagy a régi meghosszabbítása, folytatása? Most, hogy bementél az új évbe, odaadtad-e életedet Neki? Minden újat, amit Isten elkészített, odaadtad-e a Főpap kezeibe?

Mert nem egy bizonytalan jövő előtt állsz, hanem Isten ebben az évben számodra már mindent újat elkészített, minden „zsenget” elkészített, Nála nincsenek „még elintézésre váró akták”.

Látod-e életedben, házasságodban, szolgálatodban, gyermekedben az újat? Ha igen, odatetted-e Isten elé?

Az új esztendő új célok, új áldások ideje is, de azok akkor válnak valóra és akkor lesznek javadra, ha mint zsenget, mindent leteszel a Főpap Krisztus kezeibe!

Izrael népének nem volt választása egyénenként be kellett menni, ahogy számunkra is eljött az új év, ha tetszik, ha nem. De ne feledjük el az első zsenge törvényét: mindent adj oda Neki, kezd a napok zsengejével, a mai nappal!

Az eredeti szövegben a szakasz kezdete így hangzik: Ki TaBó (amikor bemégy). A Bó héber ige van itt, ami éppúgy jelenti azt is, amikor bejössz.

Hatalmas vigasztalás és bátorítás lehet ez számunkra! Isten nem elküld az új esztendőbe, hanem ott vár minket! Amikor bejössz (...). Mert én már ott vagyok, és várlak. Várlak áldásaimmal, várlak az új dolgokkal. Ott vagyok, és számodra minden kész!

Most bementünk az új esztendőbe, testvérek! Egy új esztendőbe, amelybe nagyon sok dolog van Isten által elkészítve! Új, amelynek részeseivé lehetünk, de amelynek áldásai csak akkor lehetnek a mieink, ha nem felejtkezünk el az első zsenge törvényéről!

Mondjuk hát együtt az első zsenge vallomását:

- Azért hoztam most ide a termés legjavát arról a fölről, amelyet te adtál nekem, Uram!” (5 Móz 26, 10a).

Azután örvendezz mindannak a jónak, ami Istened, az Úr ad neked és házad népének, örvendezz a lévítával és a közötted lakó jövevényel együtt!” (5Móz 26, 11)